

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

04 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti și Constantin Alerguș,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de avocații Barbăneagră Sergiu și Rotaru Ilie în numele inculpatului și inculpat, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 15 iunie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curtii de Apel Chișinău din 20 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui

Mutaf Violeta xxxxxxxx, xxxxxxxx xx xx xxx
xxxx, xxxxxxxxxxxx xx xxxxxxxxxxxxxx xxx xxxxxxxx,
xxx xxxxxxxxxxxx xxxx xx xx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 19.04.2016 – 15.06.2016;

Instanța de apel: 08.07.2016 – 20.10.2016;

Instanța de recurs: 07.02.2017 – 04.07.2017.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 15 iunie 2016, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală*, Mutaf Violeta a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal, la 2 (doi) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, cu privarea de dreptul de a practica activitate în domeniul farmaceutic pe termen de 3 (trei) ani.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Mutaf Violeta, acționând de comun acord cu alte persoane, în scop material de înstrăinare a substanțelor narcotice, în circumstanțe nestabilite, a procurat substanța narcotică - heroină, pe care a păstrat-o la sine o perioadă nedeterminată de timp cu scop de comercializare a acesteia.

În așa mod, la 02 octombrie 2015, de către colaboratorii de poliție, de la Mutaf Violeta au fost ridicate 50 pachetele din hârtie de staniol în care se afla substanța solidă sub aspect de praf și bulgărași, care conform raportului de expertiză nr. 8932 din 05 octombrie 2015 constituie heroină, care se atribuie la substanțele narcotice.

Cantitatea totală a substanței narcotice păstrate cu scop de înstrăinare constituie 2,234 gr și în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 79 din 23 ianuarie 2006, privind aprobarea Listei substanțelor stupefiante, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora - reprezintă proporții mari.

3. *Avocatul Potereanu Dina în numele inculpatului* a contestat sentința cu apel solicitând casarea acesteia din motivul ilegalității.

3.1. *Avocatul Barbăneagră Sergiu în numele inculpatului și inculpatul* au contestat sentința cu apeluri, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care

inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa minimă prevăzută de norma penală incriminată cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei pentru perioada de probațiune de 1 an.

În argumentarea apelurilor, au criticat asprimea pedepsei aplicate, considerând că prima instanță incorect a individualizat pedeapsa penală, nu a apreciat corect circumstanțele atenuante care prin prisma art. 76 Cod penal, determină aplicarea sub limita minimă a pedepsei penale, cu aplicarea art. 90 Cod penal.

Au remarcat apelanții, că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit sincer, are la întreținere un copil minor, este pentru prima dată tras la răspundere penală, a colaborat activ cu organul de urmărire penală, a participat la efectuarea achiziției de control.

Astfel, pedeapsa stabilită este prea aspră în raport cu toate circumstanțele enunțate.

Suplimentar au mai indicat, că acuzatorul de stat a solicitat aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia, însă prima instanță nu a ținut cont de solicitarea menționată.

De asemenea, cu referire la prevederile art. 217 alin. (5) Cod penal, au subliniat apelanții, că potrivit circumstanțelor cauzei, Mutaf Violeta a colaborat activ cu organul de urmărire penală, a indicat sursa de procurare prin divulgarea persoanelor care au contribuit la săvârșirea infracțiunii și urma a fi liberată de răspundere penală de către instanțele de judecată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2016 au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința.

4.1. Pentru argumentarea soluției pronunțate instanța de apel a reținut, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a încadrat fapta inculpatului în baza art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal.

Cu referire la prevederile art. art. 61, 75 Cod penal, instanța de apel a menționat, că prima instanță corect a aplicat pedeapsa inculpatului, ținând cont că acesta a săvârșit o infracțiune care face parte din categoria infracțiunilor grave, drept circumstanțe atenuante a fost reținută căința sinceră, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, colaborarea cu organele de poliție pentru a reține alte persoane care pun în circulație substanțe narcotice, aflarea la întreținere a unui copil minor, circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

De asemenea instanța de apel a reținut, că cauza a fost examinată în procedură simplificată, potrivit prevederilor art. 364¹ Cod procedură penală și prima instanță i-a aplicat lui Mutaf Violeta o pedeapsă echitabilă în raport cu infracțiunea săvârșită.

Instanța de apel a mai accentuat, că infracțiunile privind circulația ilegală a substanțelor narcotice prezintă un interes public major pentru întreaga societate, respectiv aplicarea art. 90 Cod penal în privința inculpatului ar influența negativ perceperea de către cetățeni a luptei cu circulația ilicită a drogurilor.

5. *Avocatul Barbăneagră Sergiu în numele inculpatului și inculpat*, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar hotărârile judecătorești adoptate, solicitând casarea acestora, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa minimă prevăzută de norma penală incriminată cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei pentru perioada de probațiune de 1 an.

În motivarea recursului a criticat individualizarea pedepsei penale, considerând că instanțele au aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră în raport cu circumstanțele stabilite.

Astfel, invocă recurenții că la caz nu au fost stabilite circumstanțe agravante, iar instanțele de fond nu au luat în considerație conglomeratul de circumstanțe atenuante: recunoașterea vinei și căința sinceră, faptul că inculpatul are la întreținere un copil minor, este pentru prima dată tras la răspundere penală, a colaborat activ cu organul de urmărire penală, a participat la acțiuni procesuale, inclusiv la efectuarea achiziției de control.

Remarcă apărarea că în prima instanță, procurorul a solicitat aplicarea art. 90 Cod penal, însă atât prima instanță cât și instanța de apel nu au ținut cont de această circumstanță.

Având în susținere prevederile art. art. 61, 75 Cod penal, recurentul a menționat, că instanța trebuie să efectueze o analiză amplă a personalității infractorului, să dispună de date referitoare la calitățile fizice și psihice ale celui vinovat manifestate prin fapta săvârșită, în perioada premergătoare săvârșirii faptei prejudiciabile și după săvârșirea acesteia, în timpul judecării (aspectele social-psihologice, nivelul de instruire școlară, studiile, activitatea social utilă/muncă, comportamentul, mediul familial, intelectul, caracterul, temperamentul, vârsta, factorii care influențează sau pot influența conduita lui generală, antecedentele ș.a.).

Accentuează că concluziile instanțelor de fond sunt bazate pe motive declarative și nu au temei legal, instanțele nu au ținut cont de prevederile art. 78 Cod penal și de explicațiile conținute în pct. 10 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 11 noiembrie 2013 „Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale”.

Totodată, argumentarea instanței de apel că „*la etapa actuală, infracțiunile privind circulația ilegală a substanțelor narcotice prezintă un interes public major pentru întreaga societate și punerea în libertate, influențează negativ perceperea de către cetățeni a luptei cu drogurile*”, nu se încadrează în norma penală și constituie o interpretare extensivă a legii penale.

De asemenea subliniază recurentul, că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel, și anume la argumentul, că reieșind din circumstanțele speței, potrivit art. 217 alin. (5) Cod penal, inculpatul poate fi liberat de răspundere penală.

Consideră că în speță a fost încălcat termenul rezonabil de examinare a cauzei, iar din acest motiv inculpatul nu poate beneficia de aplicarea amnistiei în condițiile art. 11 al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

5.1. Avocatul Rotaru Ilie în numele inculpatului și inculpatul, la 23 februarie 2017, au declarat recurs ordinar, solicitând achitarea inculpatului din motiv că la materialele dosarului nu sunt prezente probe care ar dovedi săvârșirea de către acesta a infracțiunii incriminate.

Totodată, partea apărării consideră că instanța de apel urma să înceteze procesul penal în legătură cu intrarea în vigoare a Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

În opinia apărării instanța de apel nu a examinat posibilitatea amnistierii inculpatului, deși acesta întrunește toate condițiile stabilite de lege, mai mult a fost ignorat argumentul procurorului privind stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

La recursul respectiv a fost anexată și cererea scrisă de inculpat prin care solicită aplicarea Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, menționând că până la

20 februarie 2017 nu a avut la cunoștință despre faptul că întrunește condițiile privind aplicarea amnistiei.

5.2. La 07 martie 2017, avocatul Rotaru Ilie în numele inculpatului și inculpatul au depus recurs suplimentar, menționând că Legea nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, nu este aplicabilă în privința inculpatului Mutaf Violeta, iar concretizându-și cerințele au solicitat achitarea inculpatului sau aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia și aplicarea prevederilor art. art. 76 alin. (1), lit. e), f), 79, 80 Cod penal.

6. Procurorul a depus referință pe marginea argumentelor invocate în recursul declarat de avocatul Barbăneagră Sergiu în numele inculpatului și inculpat, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, din motiv că instanțele de fond și-au argumentat suficient soluția în sensul pedepsei penale stabilite, au ținut cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a acesteia, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă echitabilă.

7. Judecând recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acestea urmează a fi respinse din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces.

Instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, adoptând soluția respectivă în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat).

Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Cu referire la recursul declarat de avocatul Barbăneagră Sergiu în numele inculpatului și inculpat.

Din conținutul recursului declarat se constată că, partea apărării a invocat drept temeiuri pentru recurs pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căror hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței ori când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

În esență, instanța de recurs atestă că recurenții în contextul cererii adresate, au criticat asprimea pedepsei aplicate inculpatului, considerând că scopul pedepsei penale

În acest caz ar putea fi realizat și prin aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia, conform art. 90 Cod penal.

La fel, recurenții sunt de opinia că instanțele de fond nu au dat deplină eficiență prevederilor art. art. 76, 78 Cod penal.

Cu referire la argumentele recurenților formulate sub aspectul greșitei individualizării a pedepsei penale, Colegiul penal menționează, că prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

După cum se constată la caz, prin sentința Judecătorei mun. Chișinău din 15 iunie 2016, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2016, Mutaf Violeta a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis pentru femei, cu privarea de dreptul de a exercita activitate în domeniul farmaceutic pe termen de 3 ani.

Este cert și faptul, că articolul de lege incriminat, la data săvârșirii infracțiunii prevedea pedeapsa închisorii de la 3 la 7 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe termen de la 3 la 5 ani.

Reieșind din actele și lucrările dosarului, instanța de recurs conchide, că inculpatul Mutaf Violeta, până la începerea cercetării judecătorești, prin cerere scrisă și-a recunoscut vinovăția integral și a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată (f.d. 68, vol.II).

Potrivit practicii unitare a Curții Supreme de Justiție, în sensul art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii ori cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Analizând sintagma „limitelor de pedeapsă prevăzută de lege” deducem că legiuitorul a avut în vedere că pedeapsa, în cazul în care este închisoarea, se reduce cu o treime din maximul și din minimul prevăzut de sancțiune, stabilindu-se noi limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei inculpatului.

Având în susținere aceste prevederi legale, se constată că instanțele de fond corect au operat la individualizarea pedepsei stabilite inculpatului cu noi limite de pedeapsă, și anume pedeapsa închisorii de la 2 ani la 4 ani 8 luni.

În acest context, Colegiul penal conchide, că instanța de apel la stabilirea pedepsei a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal, luând în considerație faptul, că inculpatul a săvârșit o infracțiune intenționată, care face parte din categoria infracțiunilor grave, anterior nu a fost judecat, nu este angajat în câmpul muncii, are la întreținere un copil minor, a colaborat cu organele de urmărire penală.

Invocarea de către recurenți a faptului că instanțele de fond nu au dat deplină eficiență prevederilor art. art. 76, 78 Cod penal, în sensul că nu au luat în considerație conglomeratul de circumstanțe atenuante în privința inculpatului, ca recunoașterea vinovăției și căința sinceră, colaborarea activă cu organele de anchetă, că inculpatul este pentru prima dată tras la răspundere penală și are la întreținere un copil minor, care în ansamblu puteau constitui temei de aplicare în privința lui Mutaf Violeta a unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării ei, nu poate fi reținută de către instanța de recurs.

Aceasta deoarece, după cum a fost anterior descris, în contextul recunoașterii vinovăției și căinței sincere a inculpatului, instanțele de fond au operat cu limitele pedepsei reduse ca urmare a aplicării procedurii prevăzute de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Iar în acest context se va sublinia că, recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleiași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

De asemenea, instanța de recurs atestă că argumentele invocate de către partea apărării în dezacord cu pedeapsa stabilită au constituit obiect de discuție și în instanța de apel, care corect a sesizat, că solicitarea cu privire la suspendarea executării pedepsei închisorii stabilite lui Mutaf Violeta, nu poate fi reținută, deoarece ultima a săvârșit o infracțiune care face parte din categoria infracțiunilor grave și care are un efect negativ pentru întreaga societate, respectiv scopul pedepsei în cazul dat poate fi atins numai executând real pedeapsa închisorii.

Prin urmare, instanța de recurs conchide, că pedeapsa stabilită inculpatului Mutaf Violeta a fost motivată, individualizată și aplicată în corespundere cu prevederile legale, motiv din care nu pot fi admise argumentele recurenților că instanța de apel nu a

luat în considerație la stabilirea pedepsei faptul că inculpatul a conlucrat cu organele de drept în vederea descoperirii infracțiunii, or, în sensul art. 61 Cod penal, pedeapsa este echitabilă atunci când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor sale, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Mai mult, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

În opinia instanței de recurs, nu poate constitui temei de admitere a recursului nici argumentul invocat de apărare privind nepronunțarea de către instanța de apel asupra tuturor argumentelor invocate în cererea de apel, or, motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

În astfel de circumstanțe, Colegiul penal constată, că pedeapsa aplicată inculpatului a fost corect individualizată, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Față de circumstanțele enunțate, instanța de recurs concluzionează că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat, iar potrivit legii se impune respingerea acestuia, ca fiind inadmisibil.

Cu referire la recursurile declarate de avocatul Rotaru Ilie în numele inculpatului și inculpat.

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este peste termen).

Termenul de recurs este un termen procesual legal, durata lui fiind stabilită prin lege. El este absolut și are caracter imperativ, adică depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar dacă totuși recursul a fost declarat după expirarea termenului el urmează a fi respins ca tardiv, cu excepția când întârzierea a fost determinată de motive întemeiate.

În conformitate cu prevederile art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Potrivit dispozițiilor art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Analizând materialele cauzei, Colegiul penal constată, că potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată al instanței de apel din 20 octombrie 2016 (f.d. 97-99, vol.II), dispozitivul deciziei instanței de apel a fost pronunțat în prezența inculpatului, precum și a avocatului acestuia Barbăneagră Sergiu, ultimii fiind înștiințați că pronunțarea deciziei integrale va avea loc la 17 noiembrie 2016, ora 14:00.

Ca urmare, la data stabilită a fost pronunțată decizia motivată în prezența inculpatului, căruia potrivit recipisei anexată la materialele cauzei, i-a fost înmănată copia deciziei redactate, contra semnătură (f.d. 105, vol.II).

Având în susținere prevederile art. 422 Cod de procedură penală, Colegiul penal conchide că în speță, termenul de declarare a recursului urmează a fi calculat începând cu 18 noiembrie 2016 și care a expirat la 19 decembrie 2016, aceasta fiind și ultima zi pentru declararea recursului.

La caz, Colegiul a stabilit că recursurile ordinare declarate de avocatul Rotaru Ilie în numele inculpatului și inculpat, la 23 februarie 2017 și respectiv la 07 martie 2017, au fost depuse cu omiterea termenului de 30 de zile stabilit de lege, iar faptul că anterior în numele inculpatului decizia instanței de apel a fost contestată de către un alt apărător, nu servește temei de a considera recursurile declarate de avocatul Rotaru Ilie în numele inculpatului, ca fiind adiționale recursului declarat inițial de avocatul Barbăneagră Sergiu în numele inculpatului și inculpat, acestea urmând a fi examinate separat.

Or, schimbarea apărătorului nu constituie un motiv întemeiat de a considera că recursurile suplimentare au fost declarate în termen, în situația când inculpatului la pronunțarea dispozitivului deciziei instanței de apel i-a fost explicat modul și termenul utilizării căilor de atac.

Având în vedere că, în situația când instanța de recurs respinge recursul ca fiind depus peste termen, nu se expune asupra circumstanțelor de drept ale cauzei și legalității hotărârii adoptate, din acest punct de vedere, nu există temei de a se pronunța asupra legalității deciziei instanței de apel referitor la criticele invocate de avocatul Rotaru Ilie în numele inculpatului și inculpat în cererile de recurs nominalizate.

Astfel, rezultă că recursurile declarate de avocatul Rotaru Ilie în numele inculpatului și inculpat la 23 februarie 2017 și 07 martie 2017, urmează a fi respinse ca inadmisibile, deoarece sunt declarate peste termen.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de avocații Barbăneagră Sergiu și Rotaru Ilie în numele inculpatului și inculpat, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui *Mutaf Violeta xxxxxxxx*.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 03 august 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Constantin Alerguș